

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ A ROMÂNIEI

Decizia nr. 160/2018 referitoare la respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 60 alin. (6) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat

În vigoare de la 07 iunie 2018

Publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 471 din 07 iunie 2018.

Petre Lăzăroiu	– președinte
Marian Enache	– judecător
Mircea Ștefan Minea	– judecător
Mona-Maria Pivniceru	– judecător
Livia Doina Stanciu	– judecător
Simona-Maya Teodoroiu	– judecător
Varga Attila	– judecător
Afrodita Laura Tutunaru	– magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 60 alin. (6) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, excepție ridicată de Curpân Vasile Sorin și Burleanu Cosmin Ștefan în Dosarul nr. 458/32/2013 al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.576D/2016.

2. La apelul nominal răspunde, în nume propriu, partea Botomei Vasile, precum și pentru părțile “Baroul Bacău din cadrul Uniunii Naționale a Barourilor din România”, prin decan dr. Botomei Vasile, “Cabinet de avocat doctor Botomei Vasile”, prin titular, și “Uniunea Națională a Barourilor din România” prin președinte. Depune, în acest sens, un exemplar al legitimației de avocat definitiv al Baroului Bacău înscris în Uniunea Avocaților din Republica Moldova, al atestatului diplomei de doctor eliberat de Universitatea de Stat din Moldova, precum și a cărții de identitate nr. 714 emisă de Baroul Constituțional Român. Se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistrat-asistent referă asupra faptului că autorul excepției Curpân Vasile Sorin și partea Botomei Vasile au depus la dosarul cauzei mai multe documente.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul părții Botomei Vasile care susține, în esență, că textul legal criticat interzice doar înființarea de barouri și nicidecum înființarea de uniuni. Așa fiind, în opinia sa, pot exista mai multe uniuni ale barourilor, fiind un adevăr științific că în România se aplică principiul constituțional al pluralismului. Referitor la excepția de neconstituționalitate, consideră că textul art. 60 alin. (6) din Legea nr. 51/1995 încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) și art. 21 alin. (3), sens în care face trimitere la paralelismul legislativ, și anume textul art. 60 din Legea nr. 51/1995 în antiteză cu art. 26 și art. 13 din Legea nr. 51/1995, precum și cu art. 348 din Codul penal referitor la exercitarea fără drept a unei profesii sau activități. Potrivit textului legal criticat, folosirea fără drept a denumirilor “Barou”, “Uniunea Națională a Barourilor din România”, “U.N.B.R.” ori “Uniunea Avocaților din România” sau a denumirilor specifice formelor de exercitare a profesiei de avocat, precum și folosirea însemnelor specifice profesiei ori purtarea robei de avocat în alte condiții decât cele prevăzute de prezenta lege

constituie infracțiune. Acest text contravine Constituției, deoarece nu conține trimiterea la cadrul penal general, așa cum se face în art. 26 din Legea nr. 51/1995. Așadar, prin textul legal criticat se dublează o infracțiune deja existentă. Sub aspectele criticate, face trimitere la Decizia nr. 63 din 13 februarie 2018, prin care Curtea Constituțională a statuat că trimiterile din corpul unei legi la alte norme trebuie să fie clare și neechivoce, pentru că, în caz contrar, cum este cazul de față, nu se poate determina cu exactitate norma la care se trimite, iar interpretul legii va deveni el însuși legiuitor, întrucât va fi pus în situația de a alege și a stabili norma pe care o consideră cea mai potrivită, ceea ce este inadmisibil. În condițiile în care normelor juridice le lipsesc tocmai aceste trăsături, ele încalcă dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta lor privind calitatea legii. De asemenea, dacă textul legal criticat dublează conținutul normativ al altui text, înseamnă că acesta este neconstituțional.

5. Așa fiind, art. 60 alin. (6) din Legea nr. 51/1995 nu este previzibil și predictibil, deoarece, din practica juridică a instanțelor de drept comun au fost soluționate, până în prezent, peste o mie de dosare în care față de juriștii înscrși în barourile nou-create au fost dispuse ordonanțe de clasare și, după caz, de scoatere de sub urmărire penală, situație care, în conceptul Cauzei nr. 398/2012 din 5 iunie 2014 dispusă de Curtea de la Strasbourg, constituie o dovadă de autoritate de lucru judecat. Paralel cu aceste soluții de clasare s-au pronunțat alte soluții prin care anumiți judecători au dispus condamnarea, iar acest lucru a fost posibil din cauza lipsei de previzibilitate a textului legal contestat.

6. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale. Cât privește existența vreunui paralelism legislativ între textul legal criticat și art. 348 din Codul penal, arată că relevantă este chiar situația autorului excepției care a organizat un așa-zis examen de admitere într-un așa-zis barou folosind înscrisuri care purtau noțiunea de “avocat” și “barou”. Or, în acest caz, este evident că nu a exercitat profesia de avocat, ci a folosit fără drept anumite denumiri. Este destul de clar că cele două infracțiuni au obiecte de reglementare diferite, neexistând niciun fel de paralelism legislativ.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 22 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 458/32/2013, Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 60 alin. (6) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, excepție ridicată de Curpăn Vasile Sorin și Burleanu Cosmin Ștefan în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cauze penale în apel, în care se fac cercetări cu privire la săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată prevăzută de art. 290 din Codul penal din 1969.

8. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale referitoare la dreptul la un proces echitabil, la dreptul de asociere al cetățenilor și la dreptul la muncă, deoarece dispozițiile legale criticate sunt interpretate, după apariția Deciziei nr. 51/2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul competent să judece recursul în interesul legii, în sensul că denumirile menționate se referă exclusiv la UNBR tradițional și la barourile tradiționale. În această interpretare, se consideră că UNBR paralel și barourile paralele nu intră sub protecția legii penale și, chiar mai mult, membrii acestora devin, practic, destinatarii legii penale. Se ignoră, astfel, faptul că aceste structuri paralele au respectivele denumiri stabilite conform actelor de înregistrare și că există hotărâri judecătorești definitive care statuează, cu putere de lucru judecat, în privința existenței și a legalității acestor

categorii de persoane juridice, înființând și, ulterior, confirmând existența acestor entități juridice.

9. Având în vedere teoria drepturilor câștigate, rezultă că membrii acestor barouri au dobândit calitatea de avocat în mod legal și, în condițiile existenței și a legalității acestor structuri paralele, membrii comisiilor de examinare pentru accederea în profesia de avocat nu pot săvârși acte de complicitate la infracțiunea prevăzută de art. 60 alin. (6) din Legea nr. 51/1995.

10. Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

12. Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, barourile sunt persoane juridice de interes public, organizate în fiecare județ și în municipiul București, fiind constituite din avocații înscrși în Tabloul avocaților, care au sediul profesional în localitățile de pe raza acestora. Uniunea Națională a Barourilor din România (U.N.B.R.) a fost înființată în temeiul Legii nr. 51/1995, prin reorganizarea Uniunii Avocaților din România, organism reprezentativ al avocaților care, la rândul său, a fost înființată în anul 1995, în temeiul Legii nr. 51/1995. Conform art. 60 din Legea nr. 51/1995, U.N.B.R. este persoană juridică de interes public și succesoarea de drept a Uniunii Avocaților din România.

13. Înființată în temeiul legii ca persoană juridică de interes public, U.N.B.R. se supune reglementărilor speciale din Legea nr. 51/1995, și nu Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, aceasta din urmă stabilind înființarea prin hotărâre judecătorească a persoanelor juridice de drept privat fără scop patrimonial. De altfel, chiar Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 prevede, în art. 85, că persoanele juridice de utilitate publică – asociații, fundații sau alte organizații de acest fel – înființate prin legi, ordonanțe, decrete-lege, hotărâri ale Guvernului sau prin orice acte de drept public nu intră sub incidența prevederilor prezentei ordonanțe, ci rămân supuse reglementărilor speciale care stau la baza înființării și funcționării lor.

14. Așa fiind, de lege lata, nu se poate susține legalitatea constituirii altor barouri decât cele care alcătuiesc U.N.B.R. și nici a unei alte uniuni naționale a avocaților din România decât U.N.B.R.

15. Prin urmare, dispozițiile supuse controlului de constituționalitate din cadrul Legii nr. 51/1995 reprezintă măsuri de protecție și garanție atât pentru părți, cât și pentru toți ceilalți participanți la activitatea judiciară, dar și de prevenire a propagării fenomenului înființării barourilor paralele, neconstituind o restrângere a exercițiului dreptului la muncă prevăzut de art. 41 din Constituție.

16. Astfel, dreptul la muncă garantat de dispozițiile constituționale invocate trebuie să fie exercitat, pentru fiecare profesie în parte, în limitele stabilite de legislația în vigoare și fără a aduce atingere celorlalte drepturi și libertăți garantate de Legea fundamentală, acest aspect fiind urmărit de legiuitor și la edictarea prevederilor legale supuse controlului de constituționalitate.

17. Mai mult, art. 26 din Legea nr. 51/1995 stabilește sancțiunea pentru nerespectarea dispozițiilor legale referitoare la exercitarea profesiei de avocat. Totodată, instanțele sunt obligate să verifice și să se pronunțe asupra calității de reprezentant al unei persoane care se prezintă ca avocat, exercitând acte specifice acestei profesii și folosind însemnele profesiei de avocat, iar actele specifice profesiei de avocat, efectuate în mod public de o persoană care nu a dobândit calitatea de avocat în condițiile prezentei legi, sunt nule.

18. În continuare, potrivit dispozițiilor legale criticate, folosirea fără drept a denumirilor “Barou”, “Uniunea Națională a Barourilor din România”, “U.N.B.R.” ori “Uniunea Avocaților din România” sau a denumirilor specifice formelor de exercitare a profesiei de avocat, precum și folosirea însemnelor specifice profesiei ori purtarea robei de avocat în alte condiții decât cele prevăzute de prezenta lege constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

19. Argumentele invocate de autorii excepției sunt neîntemeiate, deoarece, potrivit art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora se reglementează prin lege organică. În aceste condiții, în aplicarea prevederilor constituționale menționate, legiuitorul, cu respectarea legalității incriminării și a legalității sancțiunilor de drept penal a stabilit, în cuprinsul art. 60 alin. (6) din Legea nr. 51/1995, infracțiunea specifică.

20. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că, în concepția legiuitorului, avocatura este un serviciu public, care este organizat și funcționează pe baza unei legi speciale, iar profesia de avocat poate fi exercitată de un corp profesional selectat și funcționând după reguli stabilite de lege. Această opțiune a legiuitorului nu poate fi considerată ca neconstituțională, având în vedere că scopul ei este asigurarea unei asistențe juridice calificate, iar normele în baza cărora funcționează nu contravin principiilor constituționale, cei care doresc să practice această profesie fiind datori să respecte legea și să accepte regulile impuse de aceasta. Astfel se explică de ce condițiile de organizare și exercitare a profesiei de avocat sunt prevăzute într-o lege specială. De altfel, profesia de avocat se poate exercita numai cu respectarea legii, și nu împotriva ei, iar faptul că accesul la profesia de avocat este condiționat de satisfacerea unor cerințe nu poate fi privit ca o îngrădire a dreptului la muncă sau a alegerii libere a profesiei.

21. Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

22. Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, documentele depuse, susținerile părții Botomei Vasile, în nume personal, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

23. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

24. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 60 alin. (6) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 7 februarie 2011, astfel cum au fost modificate prin art. 51 pct. 3 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, care au următorul conținut: “Folosirea fără drept a denumirilor «Barou», «Uniunea Națională a Barourilor din România», «U.N.B.R.» ori «Uniunea Avocaților din România» sau a denumirilor specifice formelor de exercitare a profesiei de avocat, precum și folosirea însemnelor specifice profesiei ori purtarea robei de avocat în alte condiții decât cele prevăzute de prezenta lege constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.”

25. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, art. 40 alin. (1) referitor la dreptul de asociere al cetățenilor și art. 41 alin. (1) la dreptul la muncă.

26. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 379 din 24 septembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 731 din 27 noiembrie 2013, Deciziei nr. 155 din 17 martie 2015, paragraful 14, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 17 aprilie 2015, și Deciziei nr. 158 din 14 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 394 din 25 mai 2017, paragrafele 19 și 20, instanța de contencios constituțional a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 60 din Legea nr. 51/1995, statuând că avocatura este un serviciu public, care este organizat și funcționează pe baza unei legi speciale, iar profesia de avocat poate fi exercitată de un corp profesional selectat și funcționând după reguli stabilite de lege. Această opțiune a legiuitorului nu poate fi considerată ca neconstituțională, având în vedere că scopul ei este asigurarea unei asistențe juridice calificate, iar normele în baza cărora funcționează nu contravin principiilor constituționale. Faptul că accesul la profesia de avocat este condiționat de satisfacerea anumitor cerințe nu poate fi privit ca o îngrădire a dreptului la muncă sau a alegerii libere a profesiei. Totodată, prin Decizia nr. 806 din 9 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 29 din 17 ianuarie 2007, s-a mai statuat că normele în baza cărora funcționează Uniunea Națională a Barourilor din România nu contravin principiilor constituționale, cei care doresc să practice această profesie fiind datori să respecte legea și să accepte regulile impuse de aceasta.

27. De asemenea, în jurisprudența sa, Curtea a statuat că dreptul de asociere se poate exercita numai cu respectarea legii, și nu împotriva ei, astfel că nici acest drept, specific prin natura lui profesiilor liberale, nici dispozițiile cuprinse în art. 40 din Constituție nu sunt nesocotite. Curtea a reținut totodată că, deși avocatura este o profesie liberală și independentă, exercitarea sa trebuie să se desfășoare într-un cadru organizat, în conformitate cu reguli prestabilite, a căror respectare trebuie asigurată inclusiv prin aplicarea unor măsuri coercitive, rațiuni care au impus constituirea unor structuri organizatorice unitare și prohibirea constituirii în paralel a altor structuri destinate practicării aceleiași activități, fără suport legal. O atare soluție legislativă nu poate fi calificată, însă, ca venind în contradicție cu dreptul de asociere. Totodată, instanța de contencios constituțional a subliniat că scopul acestei legi este asigurarea unei asistențe juridice calificate, cei care doresc să practice această profesie fiind datori să respecte legea și să accepte regulile impuse de aceasta. Curtea a reținut că incriminarea și sancționarea faptelor de exercitare fără drept a unor profesii sau activități, pentru care se cere o anumită pregătire și, în consecință, sunt supuse autorizării, exprimă necesitatea apărării unor valori sociale de o importanță deosebită, inclusiv viața și integritatea fizică și psihică ale persoanei, precum și interesele patrimoniale ale acesteia. Societatea nu poate îngădui ca anumite profesii, precum aceea de medic, de farmacist sau de stomatolog, să fie practicate de persoane fără calificare și fără răspunderea necesară în caz de urmări periculoase ori păgubitoare. Faptul că aceleași cerințe, cu aceleași consecințe juridice, au fost impuse și profesiei de avocat este o opțiune a legiuitorului, determinată de o anumită oportunitate, care intră în activitatea de legiferare a Parlamentului (a se vedea Decizia nr. 158 din 14 martie 2017, paragrafele 21 și 22).

28. De asemenea, prin Decizia nr. 509 din 30 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 3 august 2015, paragrafele 23 și 25, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 60 alin. (6) din Legea nr. 51/1995, prilej cu care, făcând trimitere la Decizia nr. 321 din 14 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.144 din 3 decembrie 2004, s-a reținut că organizarea avocaților în barouri și a barourilor în Uniunea Avocaților din România nu contravine normelor din Constituție.

Organizarea exercitării prin lege a profesiei de avocat, ca de altfel a oricărei alte activități ce prezintă interes pentru societate, este firească și necesară, în vederea stabilirii competenței, a mijloacelor și a modului în care se poate exercita această profesie, precum și a limitelor dincolo de care s-ar încălca drepturile altor persoane sau categorii profesionale. Totodată, prin Decizia nr. 233 din 25 mai 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 603 din 5 iulie 2004, Curtea a reținut că “legiuitorul are libertatea de a reglementa condițiile în care pot fi constituite, organizate și în care funcționează diferite tipuri și forme de asociație, inclusiv să dispună constituirea obligatorie a unor asociații pentru exercitarea unor profesii ori îndeplinirea unor atribuții de interes public.” Barourile și Uniunea Națională a Barourilor din România sunt asociații profesionale cu un specific deosebit, iar activitatea desfășurată de aceste asociații și de membrii lor este una de interes public, ceea ce impune o reglementare legală mai cuprinzătoare, chiar și în ceea ce privește calitățile membrilor, condițiile de organizare și funcționare, nedemnitățile, incompatibilitățile, răspunderea disciplinară și altele. Așa fiind, prevederile criticate din Legea nr. 51/1995 au fost edictate de legiuitor cu scopul de a proteja relațiile sociale referitoare la exercitarea unei profesii libere, respectiv profesia de avocat, astfel încât aceasta, ca de altfel și alte profesii reglementate de norme speciale, se poate exercita numai cu respectarea legii, și nu împotriva ei. Așa fiind, Curtea a constatat că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 60 alin. (6) din Legea nr. 51/1995 este neîntemeiată.

29. Deoarece, până în prezent, nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele și soluția care au fundamentat deciziile mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

30. De altfel, însăși Curtea Constituțională a stabilit, în jurisprudența sa, că instituirea prin lege a unor condiții pentru ocuparea unor funcții sau exercitarea unor profesii nu reprezintă o încălcare a dreptului la muncă și la alegerea profesiei și că dreptul la muncă, alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă vizează posibilitatea oricărei persoane de a exercita profesia sau meseria pe care o dorește, în anumite condiții stabilite de legiuitor, și nu vizează obligația statului de a garanta accesul tuturor persoanelor la toate profesiile (a se vedea Decizia nr. 513 din 20 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 598 din 11 iulie 2006).

31. Totodată, potrivit art. 7 alin. (3³) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 39 din 31 ianuarie 2000, cu modificările și completările ulterioare, “Este interzis ca denumirea asociației să fie identică sau asemănătoare până la confuzie cu denumirea oricărei structuri profesionale constituite în baza legii și care funcționează în acord cu aceasta, cum ar fi: «Barou», «Cameră», «Uniunea Națională a Barourilor din România», «Uniunea Națională a Notarilor Publici din România», «Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești», «Consiliul de Mediere», «Consiliul Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România», «Consiliul Uniunii Naționale a Barourilor din România», precum și altele asemenea.” Textul de lege mai sus menționat enumeră în mod exemplificativ sintagmele sau cuvintele a căror utilizare este interzisă în cadrul denumirii unei asociații, astfel cum aceasta din urmă este definită prin art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000, și anume “(...) subiectul de drept constituit de trei sau mai multe persoane care, pe baza unei înțelegeri, pun în comun și fără drept de restituire contribuția materială, cunoștințele sau aportul lor în muncă pentru realizarea unor activități în interes general, al unor colectivități sau, după caz, în interesul lor personal nepatrimonial.”

32. Astfel, legiuitorul a urmărit să delimiteze sfera asociațiilor, ca subiecte de drept ce au ca scop realizarea unor interese legitime colective sau personale nepatrimoniale, de cea a instituțiilor statului, autorități administrative centrale sau locale, care, în realizarea interesului public, național sau local, sunt înființate prin lege, iar nu potrivit manifestării de voință a unor persoane fizice sau

juridice (a se vedea și Decizia nr. 56 din 5 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 179 din 13 martie 2014, pct. VIII.3).

33. Interdicția de a nu utiliza, în cadrul denumirii unei asociații, termeni similari cu denumirea unor autorități sau instituții publice de interes național sau local a fost introdusă de legiuitor în scopul de a nu crea confuzie în cadrul societății, în privința entităților deținătoare a forței publice.

34. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Curpân Vasile Sorin și Burleanu Cosmin Ștefan în Dosarul nr. 458/32/2013 al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția penală și constată că dispozițiile art. 60 alin. (6) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 martie 2018.

PREȘEDINTE,
PETRE LĂZĂROIU
Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru